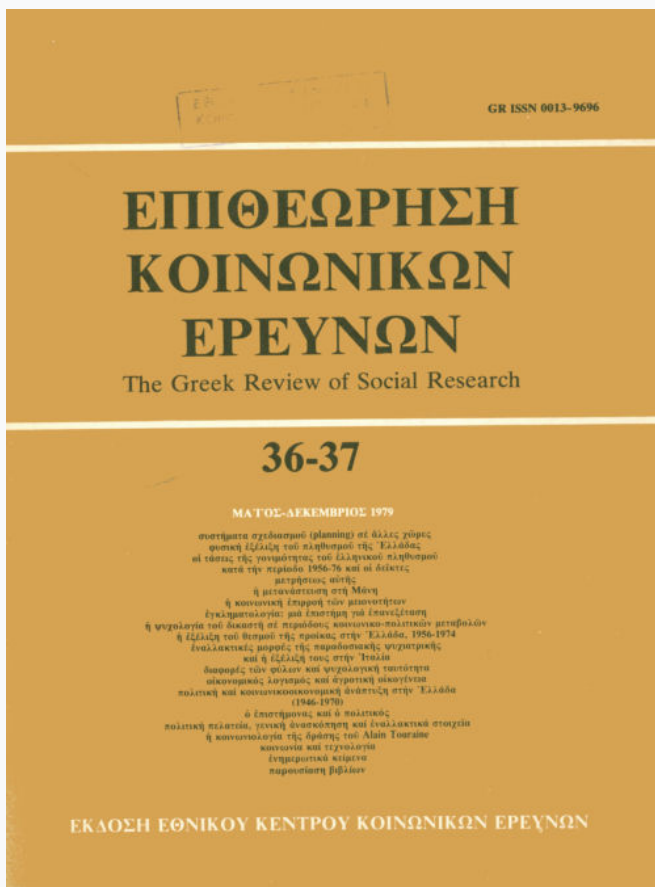

The Greek Review of Social Research

Vol 36 (1979)

36-37

Andrea Dworkin, Our blood: Prophecies and discourses on sexual politics

Σταυρούλα Λαμπροπούλου

doi: [10.12681/grsr.470](https://doi.org/10.12681/grsr.470)

Copyright © 1979, Σταυρούλα Λαμπροπούλου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Λαμπροπούλου Σ. (1979). Andrea Dworkin, Our blood: Prophecies and discourses on sexual politics. *The Greek Review of Social Research*, 36, 473. <https://doi.org/10.12681/grsr.470>

παρουσίαση βιβλίων

Andrea Dworkin, *Our Blood: Prophecies and Discourses on Sexual Politics*, New York, Toronto, Harper and Row, Inc., σσ. 115 (Τό Αίμα μας: Προφητείες και κηρύγματα για την πολιτική των φύλων)

Σ' αυτό τό άγριο και ώραίο βιβλίο ή Α. drea Dworkin, μιά ριζοσπαστική φεμινίστρια και ίσως ή πιο δυνατή και ή πιο επαναστατική φωνή σήμερα στό Γυναικείο Κίνημα, άντιμετωπίζει σθεναρά τή βαθειά και σκληρή κοινωνική άδιαφορία πού όφθαίνοι είς βάρος τών γυναικών—τή σεξουαλική, πολιτιστική και πολιτική όποδούλωση τών γυναικών στους άδρες.

Μέ σπάνια εύλωγία και άντικομορμιστική διάγνωση, ή Dworkin θέτει τή βαθειά τό τό έγκλήματα της σεξουαλικής βίας, τό ψυχολογικό έκβιασμό, της πολιτιστικής δυσφήμισης και διαβολής και της φιλολογικής κακογλωσσίας.

Η συγγραφέας περιγράφει μιά σεξουαλική άστυνομική πολιτεία στην όποία οι γυναίκες, όποι άιώνες σοκοφανημένες από τήν άνδρική τέχνη και φιλολογία, και τρομοκρατημένες από βιασμούς, πρέπει να μαθαίνουν να αυτοβασανίζονται, να μιούν τόν έαυτό τους και να διδάσκονται τά καθιερωμένα της φυσικής και πνευματικής όποταγής για να μπόρουν να είζηήσουν.

Η συγγραφέας άποκαλύπτει και διακηρύσσει ότι ή πορνογραφία, ή τέχνη, ή θρησκεία, ό νόμος, ή έπιβεβλημένη και καθιερωμένη έτεροσεξουαλικότητα και ή οικογένεια, όπώ άπό τήν όφισταία κάτω από τήν άνδρική κυριαρχία, λειτουργούν σάν όργανα σεξουαλικής πλύσης τό έγκλημα, σάν δυνάμεις πού έπιβόλλουν τή γυναίκα κατάσταση και καταδυνάστευση.

Στή ρομωλέα και πρωτότυπη έρευνα της Dworkin, όπό τήν έννοια φαλλικής σεξουαλικότητας και άνδρικής ταυτότητας, δια φωτίζεται ή δυναμικότητα τού άνδρικού ασιαδισμού και τών κοινωνικών τύπων της τυραννίας πού αναπτύσσονται από αυτή.

Σ' αυτά τά κυνηριάζοντα άδρα της (1. Feminism, Art, and My Mother Sylvia, 2. Remembering Sexual Equality, 3. Remembering the Witches, 4. The Rape Atrocity and the Boy Next Door, 5. The Sexual Policies of Fear and Courage, 6. Redefining Nonviolence, 7. Lesbian Pride, 8. Our Blood: The Slavery of

Women in America, 9. The Root Cause, πωλά γραμμένα κατά τά πέντε τελευταία χρόνια ήσαν άνακινούσεις ή διαλέξεις της συγγραφέας), ή Dworkin καλεί τις γυναίκες να καταπολεμήσουν τήν άπομόνωση, τό φόβο πού έχει τήν αίτια τού σ' ένα πολιτισμό πού μοιεί τις γυναίκες, να φύγουν μακριά από αυτό τόν κόσμο πού όποθάλει μιά παθολογική άντίληψη για τή γυναικεία αναζήτηση, να έδραιώσουν τήν προσωπική τους αυθεντικότητα, να δημιουργήσουν ένα νέο πολιτισμό άπαλλαγμένο από τή βία, τήν κυριαρχία, τήν όποταγή σε όποιοδήποτε είδος και τελείως ελεύθερο από τά γένη.

Όποιος δηχότε κι άν είναι οι άπόψεις και οι άντιρήσεις τού καθενός, ή συγκινητική ρητορεία και οι δυνατές ιδέες της έμπνευσμένης συγγραφούς θά τις αλλάξουν.

*

Carolyn G. Heilbrun, *Reinventing Womanhood*, W. W. Norton and Company, New York, 1979 ('Ανακαλύπτοντας πάλι τή γυναίκα)

Η συγγραφέας, τυχερή γυναίκα, μητέρα και σύζυγος—όπως ή ίδια εμφανίζεται στον πρόλογο της—μελετώντας τό θέμα της κατάστασης της γυναίκας επανεξάγει γυναίκα πρόσωπα της άρχαίας ελληνικής φιλολογίας, της τραγωδίας ή της ιστορίας. Έπανεξάγει επίσης τις ήρωίδες της σύγχρονης φιλολογίας ή τις άπλες γυναίκες, αλλά και τις σύγχρονες γυναίκες συγγραφείς.

Η πλούσια βιβλιογραφική ενημέρωση της συγγραφούς πολλές φορές τήν κάνει να παραθέτει τόσες γνώμες άλλων γυναικών συγγραφέων πού νομίζει ό άναγνωστής ότι διάβασε όλα τά σύγχρονα βιβλία πού άναφέρει. Η καθαρότητα και ή σαφήνεια της πολλές φορές άφοπλίζουν. Η καινούργια έρμηνεία πού δίνει, φέρνει σχεδόν επανάσταση και σάλο στα λυμνάζοντα νερά τού άνδρικού βασιλείου.

Η Κλυταμνήστρα, για παράδειγμα, επανακρίνεται μέ νέο φεμινιστικό φώς σάν γυναίκα και σύζυγος. Η συγγραφέας δέν βλέπει σ' αυτή καμιά άπελευθέρωση, άντίθετα όμως όποταγή και στραγγαλιόμενη δικαιοσύνη. Δέν πρέπει να εκτιμάται από τά λεγόμενα τού Όρέστη ή της Ήλέκτρας και τών όποστηρικτών τους, Άθηνάς και Άπόλλωνα, σάν ή συμβολική στιγμή πού ό θεοσμός της μητρότητας άντρείπεται. Μητρότητα είναι ό θεοσμός τού όποιο ή γυναίκα από μακροί είναι όποδουλωμένη, στον όποιο καταδικάζεται από τά παιδιά της άμφοτέρων τών φύλων σε άτέλειωτους ώμους.

Η Κλυταμνήστρα, μιά δυνατή και θεληματική γυναίκα, όπως πολλές, έχει στραφεί και παραμορφωθεί μέσα στό ρόλο της σύζυγος και μητέρας, άνακάλυψε ό-

μως ότι ή προσωπικότητα δέν είναι δυνατό να καταιώθει έκει.

Υπάρχει και περισσότερο στην θηλυκή λατρεία άπ' ό,τι ή λέξη «μητρότητα» όπονοει. Ό μύθος της Δήμητρας και της Περσεφόνης άναφέρεται στό δεσμό μεταξύ γυναικών, ό όποιος μπορεί να είναι ή σωτηρία τους σ' ένα κόσμο πού έχουν κοινή μοίρα. Είναι ό μόνος μύθος, κατά τή συγγραφέα, πού δέν άναφέρεται στην μητρότητα, αλλά στην σταθερή πίστη και έφαρμογή της δύναμης, τήν όποία ή ήλικιωμένη γυναίκα μπορεί να χρησιμοποιήσει προς όφελος της νεότερης.

Οι Μούσες είναι για τους άνδρες. Άπό τόν Όμηρο («τόν άνδρα τόν πολύπαθο τραγούδησέ μου, Μούσα») ως τόν Robert Graves («ή γυναίκα δέν είναι ποιητής, είναι ή Μούσα ή τίποτε») και τόν Sidney («τρέλε, είτε ή Μούσα μου σε μένα, κοίταξε στην καρδιά σου και γράψε»), ή Μούσα έχει γίνει προοδευτικό κτήμα τού άρσενικού και έμπνευστή του. Η έρώτηση πού είναι ή Μούσα της γυναίκας και πού είναι τό φύλο της Μούσας δέν είχε τεθεί μέχρι πρό τινος.

Στή συνέχεια ή Heilbrun εξετάζει τήν παντρέυση γυναίκα μέσα από τήν άγγλική φιλολογία τών τελευταίων αιώνων, τήν Άμερικανίδα σύζυγο, τήν Έβραία σύζυγο—Έβραία είναι ή συγγραφέας—πού ποτέ δέν έχει ένα «δικό της χώρο», άναφέρει ήρωίδες έργων συγγραφέων τού 18ου και τού 19ου αιώνα και ερωτεύεται τή νοστροπία τους.

Τό «χέσιμο της προσωπικότητας» είναι τό πρελούδιο στον έρωτα, παρατήρηση ή συγγραφέας μιάς άλλης νουβέλλας σχετικά μέ τό γάμο στό 1910, και τήν ίδια παρατήρηση περισσότερο κομμά από ό,τι ή Bronie, αλλά μέ όχι λιγότερη δεύτη είδε ότι ή γυναίκα στή σύγχρονη νουβέλλα ήταν μοιραία να άνακαλύψει ότι μέ τό να είναι σύζυγος πρέπει να έχρασει τόν έαυτό της.

Γιά να έχουμε ένα δείγμα από τά ποιητικά μέρη τού βιβλίου της Heilbrun, πού είναι πολλά, παραθέτουμε ένα ποίημα πού έπιγράφεται «ή οικοκυρά».

Μερικές γυναίκες παντρέυονται στίπια. / Είναι ένα άλλο είδος δέρματος, έχει καρδιά, / στόμα, σκώτι και έντερα. / Οι τοίχοι είναι στέρεοι και ροζ. / Κόττα πού γονατίζει όλη τήν ημέρα / πιστά έξασφαλίζοντας τόν έαυτό της. / Οι άνδρες μπαίνουν όιά της βίαις / παρασυρμένοι σάν τών Ίων / μέσα στις σάρκινες μανιόδες τους. / Μιά γυναίκα είναι ή μάνα της, / αυτό είναι τό κυριώτερο.

Η πικρία και ή ειρωνεία της συγγραφούς για τή θέση της γυναίκας και τή νοστροπία της είναι άλλά άληθινή διαπίστωση. Είχε τό θάρρος να τό πει και τήν ευστροφία να τό έννοήσει. Η καινούργια έρμηνεία και ή εύλωγία της είναι αυτό πού άξίζει περισσότερο σ' αυτό τό βιβλίο μαζί μέ τήν πλουσιότερη ενημέρωση. Τό βιβλίο άποτελεί θαυμάσιο άπόκτημα για μελέτες και θέματα για τή γυναίκα.